

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 6 грудня 1984 року

№ 146 (3497).

Ціна 2 коп.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР»

Дорогі друзі!

Щиро вітаємо вас з значною подією в житті газети — 45-річчям з дня виходу першого номера. Чотири з половиною десятиріччя несе «Молодий комунар» до юнаків і дівчат Кіровоградщини пристрасне комсомольське слово, запалює молодь на самовіддану, натхненну працю на щастя й розквіт рідної Батьківщини.

Від усієї душі бажаємо вам міцного здоров'я, комсомольського ентузіазму, нових творчих здобутків у справі комуністичного виховання молоді.

Кіровоградський обком
ЛКСМУ України.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

Про присудження обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського

Рішенням комісії обкому комсомолу премію імені Ю. Яновського за 1984 рік присудити:

в галузі літератури, журналістики і публіцистики
**ДОЛМАТОВСЬКОМУ
Є. А.** — письменнику за книгу «Зелена брама».

В галузі музики і концертно-театральної діяльності

ІВАНОВУ О. К. — директору Вільшанської школи мистецтв, самодіяльному композитору за пісні і концертні програми останніх років для дітей і молоді;

хоровій капелі «СОЛОВЕЙКО» обласного Будинку піонерів та школярів ім. Леніна (художній керівник М. П. Макода) за концертно-виконавську діяльність останніх років.

В галузі архітектури та образотворчого мистецтва

Кіровоградський міський дитячий художній школі за велику роботу по естетичному вихованню молоді.

Рішення комісії затвердило бюро обкому ЛКСМУ України.

XXVI РІШЕННЯ ЗІЗДУ-В ЖИТТЯ

П'ЯТИРІЧКА: РІК ЧЕТВЕРТИЙ

ВІДЧУТНА ПЕРЕВАГА НОВОГО

На робочому календарі комсомольсько-молодіжної бригади регулювальників телеапаратури (керівник Володимир Іванов) із Кіровоградського заводу радіовиробів імені XXVI з'їзду КПРС — друге півріччя 1986 року. Ставши на ударну вахту, присвячену 40-річчю Великої Перемоги, колектив працює з висхідною кривою графіка. Коли КМК почав працювати за єдиним нарядом, не всі мали високу кваліфікацію, деякого не влаштувала така форма праці, де за кожне порушення строго питають. Однак невдовзі молоді виробничники зрозуміли: нова організація праці вигідна і для колективу, і для підприємства в цілому, і для кожного.

Як вважає сам бригадир, основна перевага роботи на

єдиний наряд — докорінне поліпшення трудової дисципліни. Якщо раніше несумлінні могли сподіватися, що хтось із товаришів замовчить їх недоробки, то тепер стало зрозуміло: чужих проблем у бригаді не буває.

— Прогресивна форма роботи, — говорить групкомсорг Вячеслав Високих, — допомогла нам виховати в кожного із членів бригади риси товариськості, взаємодопомоги. Помітно поліпшилась трудова дисципліна, ми стали берегти кожну робочу хвилину.

— Велику підтримку молодим робітникам надають старші товариші-комуністи, — підкреслює секретар цехової партійної організації

О. М. Ісакова. — Всі зацікавлені у підвищенні професійної майстерності кожного робітника. Членам КМК Олександр Кушніру, Валерію Кваші, Борису Стояну, Ігорю Подурцю, Олександр Борзенку, Миколі Голюку, Олександр Дзюничу наставники за порівняно невеликий період допомогли стати висококваліфікованими спеціалістами. У цеху всі підрозділи працюють по-новому, і це дає можливість його робітникам виконати взяті зобов'язання — виготовити надпланової продукції на 100 тисяч карбованців.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

РАПОРТ ЛАНКИ ШУРДУКА

Колектив Добровеличківської райсільгосптехніки дав слово виконати завдання четвертого року п'ятирічки до 15 грудня. Значний вклад у виконання цих зобов'язань вносять і молоді працівники. Приміром, комсомольсько-молодіжна ланка Олександра Шурдука ще 30 листопада рапортувала про виконання річного плану. Хлопці відремонтували 50 тракторів Т-74, що значно більше запланованого. Комсомольці ремайстерні поновили 10 коробок зміни передач потужного Т-150, майже вдвоє перевищивши завдання минулого місяця.

Наш кор.
Добровеличківський район.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ

Кременчуцькій гідроелектростанції — 25. Матеріали під рубрикою: «П'ятирічка: рік четвертий» читайте на 1 стор.

На посту № 1 змінюється почесна варта (3 стор.).

СТВОРЕНО ПИСЬМЕННИЦЬКУ ОРГАНІЗАЦІЮ

Рішенням правління Спілки письменників України у Кіровограді створено обласну письменницьку організацію. Відбулися її організаційні збори. Відповідальним секретарем і членом бюро обрано Г. Д. Ключека, членами бюро — Ф. І. Непоменка та Ю. М. Камінського.

В обкомі Компартії України з цієї нагоди відбулася зустріч членів бюро обкому партії з групою письменників, що прибули з Києва, та місцевих літераторів. З нагоди створення в області письменницької організації літераторів — кіровоградців привітали перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілін, відповідальний секретар Спілки письменників України В. В. Камінець, секретар правління республіканської письменницької організації К. Г. Кудієвський, письменник В. П. Козаченко, відповідальний секретар Черкаської письменницької організації В. А. Марсюк, голова обласної організації Спілки журналістів СРСР Ю. Д. Моторний, член Спілки художників СРСР М. Г. Бондаренко, заступник голови правління обласної організації Товариства книголюбів Л. М. Кунесова.

На зустрічі був присутній заступник завідувача відділом культури ЦК Компартії України В. П. Скоморський.

+1% — 0,5%

Лицарі зварювальної дуги

Яскравими спалахами зварювальної дуги підсвічуються прикриті захисними щитками обличчя. Придивившись, помічаєш, що в арматурному цеху Світловодського заводу конструкторів швидкомонтованих споруд працює здебільшого молодь. Очі у комсомольсько-молодіжному колективі бригадира Валентина Івановича Нестеренка, молодого комуніста, трудиться десять комсомольців. І очолює їх надійний помічник бригадира групкомсорг Володимир Кисіль.

За підсумками вересня цього року колектив виборов першість у своєму арматурному цеху, а цех став переможцем соціалістичного змагання на заводі. Щомісячні плани виробничники ось уже п'ятий рік поспіль перевищують. Значний вклад у бригадну першість за півріччя внесли комсомольці Сергій Похил, Василь Семерій, Сергій Данилейко та інші.

Випуск готової продукції заводу конструкцій швидкомонтованих споруд на 70 процентів залежить від роботи КМК. Адже на підприємстві він єдиний виробляє готові закладні

деталі. Тому так серйозно ставляться електрозварники до своїх обов'язків. Поруч із молодими трудяться ветерани праці ланкові Микола Андрійович Колосов та Микола Іванович Бойко. Прикладом для виробничників є й сам бригадир. Це з його ініціативи електрозварники навчилися працювати на всіх пристроях і апаратах, що діють у бригаді, і тепер з успіхом можуть замінити один одного. Всі освоїли і нову спеціальність стропильників.

Бригадир допоміг комсомольцю Сергію Стеценку освоїти роботу на новому напівавтоматі електрозварювання А-1197-Г, що працює в середовищі вуглекислого газу. Валентин Іванович запропонував колегам самим виготовити електродоутримувачі для зварювальних апаратів СТ-500, нову конструкцію яких придумав він. Це дало можливість економити електроди. Тепер, завдяки нововведенню, електрод використовується без десятихантиметрових недогарків, що йшли в металобрухт. Досягли економії 500 кілограмів електродів на рік. Завдяки дбайливому роз-

крою стосів 12-метрової арматури хлопці мають економію 3 тонни металу. Тут спеціаліст на верстаті С-375 Іван Михайлович Шаповал. Можна вважати, що хлопці економлять і кольоровий метал, хоча безпосередньо з ними справи не мають. Однак поміркуймо. Для роботи на апараті ТДФ-2002, що проводить зварювання під флюсом, потрібні електроди з кольорового металу. А їх надходить обмаль. Бригадир В. І. Нестеренко виготовив новий утримувач із чорного металу, скоротивши майже вдвоє його довжину. Вишукавши можливість охолодження електродоутримувача проточною технічною водою, він зумів також пристосувати для електрода кольорові відходи від машин МТ-2517-У-4, що проводили контактне зварювання.

Тепер новий електродоутримувач більш довговічний і не перегрівається. Якщо раціоналізація буде затверджена і заводський робітник візьме її до уваги — можна чекати й економії кольорового металу.

Ці та подібні нововведення, значне підвищення кваліфікації виробнични-

ків, взаємозамінність, відсутність технічних простоя, а також використання нового устаткування сприяли підвищенню продуктивності праці в бригаді на 2 проценти понад план, а собівартість продукції знизилася на 0,5 процента.

Показники були б ще вагомішими, якби не окремі причини, що негативно впливають на випуск продукції. Для прикладу: Прибувають із заводу металевих конструкцій деталі у цехах, і електрозварникам доводиться витрачати час на сортування цих пластин та рублених кутників. А можна ж на самому ЗМК розкласти їх у різні цехи, щоб заготовки були однотипними.

— А ще, — говорить групкомсорг, — з електродами не порядок. Ось зараз із привезеної партії цілих 3 тонни нам не підходять по ГОСТу. Куди ж дивилися поставальники? Чи не доцільніше було б погоджувати з бригадою, чи потрібні нам саме такі електроди...

Можна зрозуміти ці турботи членів КМК, адже вони міркують по-державному, по-діловому.

І. КАРАНТ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
м. Світловодськ.

Перший агрегат Кременчуцької ГЕС дав промисловий струм 5 грудня 1959 року. Вчора лічильники гідроелектростанції відрахували 35-й мільярд кіловат-годин електроенергії.

Світловодськ ніколи не забуває, що своїм народженням завдячує саме побудованій тут ГЕС. Тодішня ударна комсомольська будова радо зустріла 9-тисячну робітничу гвардію, у тому числі 4 тисячі комсомольців. На вирішальних ділянках працювало 136 комсомольсько-молодіжних бригад та екіпажів земснарядів і екскаваторів.

Традиції ударної мають послідовників. Упродовж 21 року ГЕС підтверджує звання підприємства комуністичної праці.

Фото М. САВЕНКА.

СИЛА КОЛЕКТИВУ— В ЄДНОСТІ

В області тривають
районні звітно-виборні
комсомольські конференції

ДОСВІД, ПОШУК, ТВОРЧІСТЬ...

Сьогодні в Ленінському районі м. Кіровограда трудяться 145 КМК, які нараховують понад дві з половиною тисячі молодих виробничників. Багато комсомольсько-молодіжних успішно справляються із взятими соцізов'язаннями. Серед кращих в області — бригада телефоністок цеху МТС Кіровоградської ТТС (керівник Г. Василенко), бригада в'язальниць панчішної фабрики (керівник Л. Лебедев), колектив секції № 15 УТО «Кіровоград» та інші.

Топ у соціалістичному змаганні задають комсомольці виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» — 440 з них уже виконали план XI п'ятиріччя, 150 працюють у рахунок 1986 року. Впродовж 10 років 4 КМК колективу УТО «Кіровоград» працюють за М. Громова, Л. Ринар — членів підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла під час Великої Вітчизняної війни в с. Крас-

ногірці Голованівського району, а також за піонерів-героїв Ф. Шепеля і Я. Матвієнка. За вказаний період у Фонд миру переказано 20 тисяч карбованців. На особистому рахунку економії і бережливості КМК бригади розкрийників взуттєвої фабрики майже 100 тисяч квадратних дециметрів шкіряних товарів і 10 тисяч — текстилю, зекономлених нинішнього року.

Словом, як засвідчила доповідь на звітно-виборній конференції Ленінського РК ЛКСМ України першого секретаря І. Павлова, райком тримав на контролі роботу більшості КМК, допомагав вирішувати різні проблеми. І результати були непогані.

У той же час і доповідь, і виступаючі багато уваги приділили й недолікам. Усього 22 проценти

комсомольсько-молодіжних колективів працюють за прогресивною формою організації праці, що в півтора рази менше середньообласного показника. Іноді при створенні КМК не враховуються реальні можливості і вимоги виробництва. Ще не так давно на заводі дозуючих автоматів було 3 КМК, а нині — один. Серед будівельних організацій району тільки в тресті «Кіровоградськбуд» працює один-єдиний КМК. А де ж активність комітетів комсомолу тресту «Кіровоградводбуд», ДБУ-4, ПМК бурякоцукротресту?

Далеко не завжди сприяють створенню КМК керівники підприємств. Як правило, вони пояснюють це побоюванням за виконання плану (наприклад, керівництво фабрики

«Індпошив»). Розходиться слово з ділом у керівництва заводу «Більшовик», головного об'єднання будматеріалів, де є можливості і необхідність створення КМК. На кондитерській фабриці, де у свій час з великими труднощами створювалися комсомольсько-молодіжні, через ненормальні умови праці всі КМК на грані розвалу.

Не так давно «Молодий комунар» у критичному матеріалі «Чому розпадається бригада?» розповідав про незадовільний стан справ у КМК цеху № 6 взуттєвої фабрики. А як справи сьогодні? Були жніті серйозні заходи. Питаннями стабілізації роботи колективу займався адміністрація, партком, відділ кадрів підприємства. Вже наступного місяця була вирішена проблема плінності кад-

рів, виконано план. Але ж, погодьтеся, газета і райком не завжди можуть визначити перші ознаки розпаду КМК. У цьому плані багато що залежить від комсомольського активу на місцях.

Велику увагу конференції приділила організації соціалістичного змагання — суттєвого резерву виконання і перевиконання трудовими колективами планових показників. Зокрема, І. Павлов закликав до широкого узагальнення і розповсюдження передового досвіду, створенню атмосфери пошуку, ініціативи творчості. Давно настав той час, коли райком необхідно встановити перехідні призи для переможців соціалістичного змагання КМК всіх галузей, а не обмежуватися врученням грамот. Ці думки підтримали багато висту-

паючих, висловивши конкретні пропозиції для вирішення цих питань на своєму підприємстві.

На конференції виступив перший секретар Ленінського райкому партії м. Кіровограда С. С. Липовиченко і член бюро обкому комсомолу, перший секретар міському комсомолу В. О. Кулик.

У роботі конференції взяла участь член бюро обкому Компартії України майстер цеху Кіровоградського виробничого швейного об'єднання З. Г. Касьяненко.

Відбувся організаційний пленум райкому комсомолу. Першим секретарем Ленінського райкому комсомолу обрано С. В. Копотий, другим — О. О. Олійника, секретарем — завідувачою відділом учнівської молоді — Т. В. Дзюбенко.

А. БЕЗТАКА,
спецкор «Молодого
комунара»
м. Кіровоград.

ІНІЦІАТИВА ПЛЮС ЗАВ'ЯТТЯ

Комсомольське зав'язання, ініціатива. Як багато сьогодні значать ці слова в житті кожної комсомольської організації, кожної молодої людини. І успіх приходить до тих, хто обрав собі вірним супутником у добрих справах саме такі риси. Про це переконливо свідчить робота КМК імені 60-річчя ВЛКСМ молочнотварної ферми № 1 колгоспу імені XX з'їзду КПРС, комсомольських організацій райсільгосптехніки, колгоспів імені Шевченка, імені 40-річчя Жовтня, «Комінтерн». Про них з гордістю говорив у звітній доповіді перший секретар райкому комсомолу С. Соболев, делегати, які виступили на звітно-виборній районній комсомольській конференції.

А ось конкретний приклад. Перед початком жнив-84 виїзна редакція газети «Молодий комунар» і райкому комсомолу побувала в збирально-транспортному комсомольсько-молодіжному загоні радгоспу імені Куйбішева (керівник М. Савенко, групкомсорг В. Дуров). Нелегко доводилося молодим жнивцям. Часом бракувало досвіду, вміння. Але комсомольці дали слово проявити ентузіазм, старанність, високопродуктивно використовуючи техніку, часно і високоякісно зібрати хліб і вибороти першість у районі. Сміливі рішення. Газета стала арбітром соціалістичного змагання молодих механізаторів. І вони дотримали слова. Зібрали зернові на 1347 гектарах і вибороти перше місце серед хліборобів району, стали переможцями в обласному змаганні жнивців.

Тож зрозумілим був радісний, піднесений на-

стрій багатьох комсомольців-делегатів.

Однак на конференції йшла ділова, принципова розмова і про ті недоліки, які є ще в діяльності комсомольських організацій району, про невикористані резерви. Як добути їх, щоб в організації соціалістичного змагання серед молоді не було формалізму, шаблону? Як позбутися відстаючих КМК? Ці питання гостро ставилися і в звітній доповіді, і у виступах делегатів В. Леб, В. Абрамцев, А. Базики та інших.

Райком, первинні комсомольські організації не допрацьовують у створенні КМК на важливих ділянках виробництва. Це, насамперед, стосується комітетів комсомолу колгоспів «Рассвет», імені Котовського, імені Дзержинського. Лише три КМК працює в тваринництві.

Всі промовці на конференції зійшлися на думці, що лише жива, цілеспрямована робота забезпечить успіх в усіх добрих комсомольських справах.

У роботі конференції взяв участь завідувачий відділом легкої промисловості і товарів народного споживання обкому Компартії України В. І. Майдебур.

На конференції виступили перший секретар Бобринського райкому партії М. Г. Гайдамака та член бюро обкому ЛКСМ України, редактор газети «Молодий комунар» Ю. М. Сердюченко.

М. КОВАЛЕНКО.

— У цьому році я закінчила десятирічку і вже майже півроку працюю дояркою на Ісєватківській молочнотварній фермі радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату. Те, що я пішла на ферму, нікого в селі не здивувало. З дитинства мені знайома стежка туди — дояркою працює моя мати. Але ось що непокоїть: з кожним роком «старіють» наші ферми. Закінчивши школу, молоді не затримуються в селі, — так говорила з трибуни ХХІХ Олександрівської звітно-виборної комсомольської конференції делегат Алла Олексійко.

Осередок трудового гарту

Думку про те, що загальноосвітня школа сьогодні повинна стати кузлею молодих кадрів села, учасники конференції повторювали неодноразово. Турбота про виховання трудової зміни сільському господарству, закріплення молоді на селі — один із головних напрямів роботи Олександрівської районної комсомольської організації, яка до своєї звітно-виборної конференції прийшла з багажем певних успіхів, проаналізувавши всі недоліки й прорахунки.

ЦИФРИ І ФАКТИ:
Сьогодні районна комсомольська організація нараховує 3409 членів ВЛКСМ. Більшість з них трудяться у народному господарстві.

У районі працює 48 комсомольсько-молодіжних колективів (на 15 більше, ніж у 1981 році). 36 із них — у сільському господарстві.

У звітній доповіді першого секретаря Олександрівського райкому ЛКСМУ, у виступах делегатів конференції неодноразово відзначалося, що роль КМК у підвищенні ефективності і якості праці, моральному вихованні юнаків і дівчат виключно

важлива. Плінність кадрів тут у 4—5 разів нижча, а продуктивність праці на 15 процентів вища, ніж в інших трудових колективах. Ось, наприклад, менше року існує і працює на єдиний наряд КМК ремонтників райсільгосптехніки (керівник Х. Дасаєв). Але й за цей час всі його члени переконалися у перевагах прогресивної форми праці, не допускають простоту. За їхнім прикладом планується створити комсомольсько-молодіжний колектив і в автогаражі підприємства.

Але, як відзначалося на конференції, у звітний пе-

ріод велась недостатня робота по створенню комсомольсько-молодіжних колективів. Хоч база для цього у районі є. Скажімо, тільки на Другому імені Петровського цукрокомбінаті працює 300 членів ВЛКСМ і близько 500 молодих виробничників. Не створено жодного КМК і в Олександрівському автотранспортному підприємстві № 10042, на Цибулівському консервному заводі, у колгоспі «Україна».

У роботі звітно-виборної комсомольської конференції взяли участь перший заступник голови облвиконкому М. О. Сухомлин, перший секретар Олександрівського райкому Компартії України С. Х. Тараненко, завідувач лекторською групою ЦК ЛКСМУ В. І. Ткач, секретар обкому ЛКСМУ Н. М. Ангелуца.

Відбувся організаційний пленум райкому. Першим секретарем обрано Н. І. Бойко, другим — О. А. Шинку, секретарем — завідувачою відділом учнівської молоді — Н. М. Бойко.

Л. ЯРМОЛЕНКО,
спецкор «Молодого
комунара».

ПРОПОЗИЦІЇ ПІДКАЗАНІ ЖИТТЯМ

Ефективною формою організації праці, виховання юнаків і дівчат, розвитку їх соціальної активності служать комсомольсько-молодіжні колективи. За звітний період, доповів ХХХVIII районній комсомольській конференції перший секретар Добровеличківського райкому комсомолу Василь Загородній, їх кількість збільшилась до 43, і зараз вони об'єднують у своїх рядах більше 500 молодих трудівників. Саме на них спираються комсомольські організації району у вирішенні основних виробничих і виховних завдань. Багато таких колективів є ініціаторами цінних починань, беруть зустрічні плани і підвищені соціалістичні зобов'язання.

У районі трудяться призер республіканського і обласного соціалістичного змагання жатвар Володимир Дінул, водій Віктор Стоба (за результатами цьогоорічних жнив став другим в області). Вони нагороджені знаками ЦК ВЛКСМ «Золотий колос». Високої нагороди удостоєний молодий механізатор із колгоспу «Україна» Володимир Піддубний — на його грудях засяяв орден Трудової Слави III ступеня. Та на жаль, є галузь, у якій внесок молодих не такий вагомий. Це — тваринництво. Тільки 13 випускників шкіл району закріпилися цього року у тваринництві. Жоден юнак чи дівчина не залишилися працювати в колгоспі «Правда», імені Куйбішева. До того ж в останньому господарстві є можливість створити на МТФ № 1 комсомольсько-молодіжний колектив, однак ні райком, ні комітет комсомолу господарства серйозно цим питанням не займаються. Це в той час, коли у тваринництві райо-

ну працює тільки три подібних колективи, що неприпустимо мало.

Райком комсомолу, наголошено у звітній доповіді, велику увагу приділяв аналізу роботи комсомольських організацій району, надання їм практичної допомоги, контролю за виконанням власних рішень. Однак щодо останніх на адресу райкому було зроблено чимало справедливих закидів, бо, як вказав у виступі на конференції голова виконкому обласної Ради народних депутатів В. І. Желіба, працівники райкому ЛКСМУ контролюють тільки половину своїх рішень. Через це значні прорахунки є і у внутрішнілководній роботі.

На це вказували і чимало інших виступаючих. Працівникам райкому комсомолу треба більше цікавитися проблемами молоді, організацією її вільного часу, бо бувають райкомівці на місцях з метою надання допомоги не часто, в основному тільки на зборах. Мало уваги приділялося навчанню комсомольського активу, передусім секретарів цехових комсомольських організацій і групкомсоргів.

У роботі конференції взяли участь голова виконкому обласної Ради народних депутатів В. І. Желіба, перший секретар Добровеличківського райкому партії В. М. Шикіта, інструктор ЦК ЛКСМУ О. І. Князев, секретар обласного комітету комсомолу В. М. Тяглий.

Відбувся організаційний пленум райкому комсомолу. Першим секретарем обрано В. О. Загороднього, другим — П. Г. Кривома, секретарем — завідувачою відділом учнівської молоді — О. В. Кулину.

О. ПИЛИПЕНКО.

Зірки

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

ВИЛІТ — У НІЧ

Червонопрапорний Комсомольський Трансільванський авіаційний полк брав участь у боях за визволення Олександрії, Кіровограда, Долинської, Бобринця. Служив у цьому полку і Григорій Іванович Усольцев. Про один з багатьох його бойових вильотів і піде мова.

Це було 30 жовтня 1943 року. Радянські війська вже ступили на землю Кіровоградщини. Йшли бої на Олександрійсько-Знам'янському напрямі. Пілот Г. І. Усольцев і штурман В. Г. Тимошкін одержали завдання завдати бомбового удару по живій силі і техніці ворога, що скупчилися на станції Знам'янка. Пізнього осіннього вечора з польового аеродрому, що поблизу Польєвастого Олександрійського

го району, в небо піднявся ПО-2. Політ проходив у складних погодних умовах, заважали суцільні хмарність, туман. Орієнтувалися по компасу.

Літак знизився до 300 метрів. І враз із туману виринули слабкі вогні станції. Це була Знам'янка. В таку погоду гітлерівці й не чекали нальоту нашої авіації.

Екіпаж вивів літак на центр станції, де скупчилися найбільше ешелони. Точно в ціль полетіли бомби. Страшної сили вибухи струсували повітря, вищу спалахнуло полум'я. Тільки тепер чорне небо перекреслили промені прожекторів, забили зенітки. Усольцев відчув сильний поштовх — замок двигунів. Супроводжуваний

прожекторами літак м'яко приземлився неподалік станції. Пілот і штурман покинули літак і подаліся в бік лінії фронту. До ранку пройшли 18 кілометрів.

Світанок застав їх у полі, серед достиглих соняшників. Радянських льотчиків зустріли сільські жінки і порадили пробиратися на хутір Червону Зірку. Там зустрілися вони з Федором Юхимовичем Шевченком, який доставив прибулим цивільний одяг і потрібні документи. Фашисти вели пошуки екіпажу. А тим часом льотчики перейшли в ліс, до партизанів, й ще не раз користувалися послугами Ф. Ю. Шевченка.

Після визволення Знам'янки Г. І. Усольцев і В. Г. Тимошкін повернулися у свій полк, продовжували літати. Обидва закінчили війну в Чехословаччині.

Тоді, в 1943 році, старший лейтенант Г. Усольцев був заступником командира авіаескадрилі. Його бойові заслуги відзначені двома орденами Червоного Прапора, орденом Вітчизняної війни I ступеня, орденом Червоної Зірки, медалями. Після війни Григорій Іванович закінчив військово-повітряну академію, служив у армії. Звільнившись за станом здоров'я зі Збройних Сил, закінчив сільськогосподарський інститут. Працював інженером на Мелітопольському заводі тракторних агрегатів Запорізької області. Кілька разів приїздив до свого рятівника Ф. Ю. Шевченка, жителя с. Пантатівки...

О. РЯБОШАПКА,
краснознавець.
м. Знам'янка.

ЗАХОПЛЕННЯ — РАДІОПЕЛЕНГАЦІЯ

У Кіровограді в мальовничому Леліківському лісопарку відбулися місцеві змагання серед учнівської і робітничої молоді зі спортивної радіопеленгації, присвячені 40-річчю Перемоги. Першість завоювали дзесафібці школи № 5 (керівник секції радіопеленгаторів М. Ф. Лешико), другою була команда станції юних техніків, третьє місце поділили між собою команди заводу радіовиробів та СШ № 17.

Серед юнаків перше місце виборов дев'ятикласник СШ № 5 Олег Кругляк, серед дівчат перемогла десятикласниця СШ № 5 Лариса Ерко. Переможці поєдинки похвальні грамоти прийняли з рук Юрія Зубка, майстра спорту СРСР, регулювальника телерадіоапаратури заводу радіовиробів.

А. ТРАЩЕНКО,
голова секції спортивно-радіопеленгації обласної федерації радіоспорту.

А країні парку культури і відпочинку імені 50-річчя Жовтня, де красуються молоді берізки і ялинки, урочища тиша. Ранкове сонце осяває червоний граніт обеліска. На постаменті дві величаві постаті воїнів — героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєни. І золоті літери:

Пам'яті героїв —
поклонись,
Вірності Вітчизні!
— поклонись!

На алеї, що починається від вулиці Героїв Сталінграда, лунають кроки. До обеліска наближається варта в синіх шинелях із червоними погонами. Стишним голосом правофланговий подає команду:

— Зміна, на пост кроком руш!

Четверо юнарімців займають свої місця біля бронзових постатей звитязців. Два юнаки і дві дівчини стисли в руках автомати. 30 хвилин воєни, вилучили фронтонів, виступивши, стоятимуть в глибокій задумі і дивитимуться в сонячну далечину, де височать нові квартали міста. З уст — ані слова, але дунко і схвильовано б'ються юні серця.

Раптом на алеї з'явилася людина у військовому. Літній офіцер неквапливо підходить до обеліска. Схиляє голову. А потім виступивши і прикладає руку до козирка — віддає почесні їм, бронзовим звитязцям. І юнарімцям.

Виходить на алею старенька бабуся. На далекій лаві кладе маленькій кошик, виймає з нього дві рожеві квітки і теж прикладає до пам'ятника. Поклала квіти на гранітну плиту, краєчком хустинки втерла сльозу. Погляд — на дві величезні постаті. А потім шанобливо і вдячно задивляється на чотирьох онуків...

Це — комсомольсько-піонерський пост № 1, який тут було урочисто відкрито в дні святкування 40-річчя визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників. Тоді на варті біля пам'ятника стояли воїни місцевого гарнізону, молоді гвардійці п'ятирічки, краєці комсомольці і піонери міста. На мітингу виступив колишній командир дивізіону 263 мінометного полку Г. Б. Санкін, який вручив молодому воїну ефрейтору Євгену Лященку лист-наказ ветеранів — із честю пронести естафету слави героїв Великої Вітчизняної. А ветеран війни М. К. Комлев передав кіровоградським комсомольцям гілзу із землем'я зі Сталінграда та з могили Рубена Ібаррурі. Тоді ця гілза знаходилася в штабі поста № 1, що в будинку № 3/163 по вулиці Героїв Сталінграда.

Я завітав сюди листопадового дня, коли варту несли комсомольці і піонери середньої школи № 11. Ті, що мали змінити через 30 хвилин своїх товаришів на посту біля обеліска, малювали плакати. На величезних аркушах — дівча з квітами, над головою якої блакитне небо і яскраве сонце, зоряні кремлівські вежі; а оп чорною гуашшю викреслені переламана павільяракетка. І написи: «Не дамо

спопелити землю!», «Мир — всім дітям планети Земля!»... Довга паперова стрічка через весь стіл. На цій безлічі підписів, а над ними: «Свободу патріотам Чилі!».

Начальник міського штабу поста № 1 підполковник запасу В. М. Чуйков знайомить мене з членами почесної варті. Всі вони, піонери і комсомольці, — відмінники навчання, активісти, всі склали залік з

фізичної та військово-технічної підготовки, значків ГПО, спортсмени — розрядники, члени пошукового загону Веселознової експедиції «Літопис Великої Вітчизняної».

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

ОСЯЯННЯ

Репортаж з комсомольсько-піонерського поста № 1

Ще на початку навчального року в піонерській дружині імені Валентини Терешкової, в усіх комсомольських і групках десятирічки розгорнулося соціалістичне змагання за право ввійти до складу комсомольсько-піонерського загону, який наприкінці листопада мав заступити на почесну варту на пост № 1. Переможців визначили на лінійках Слави, на засіданні комітету комсомолу з участю колишніх фронтонів і педагогів. Серед 38 краєців — комсомольці Олександр Медведєв (він тепер начальник варті), Віктор Турін, Наталка Овчаренко, Сергій Гладенький, Дмитро Шимановський, піонер Ігор Франчук.

Завідувач бібліотекою десятирічки комсомолка Галина Вовченко, яка очолює загін юнарімців на посту № 1, розповіла про активізацію роботи по військово-патріотичному вихованню, що розгорнулася в школі в ході підготовки до 40-річчя Великої Перемоги. На уроках мужності, зі школярами зустрілися учасники визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників; у школі проходили військово-спортивні змагання на приз героїв-земляків; піонери і комсомольці збирають матеріали про колишніх вихованців школи, які брали участь у Великій Вітчизняній; червоної слідопити створюють рукописну книгу «Орден у твоєму домі». А це вже вирішили провести колективний перегляд документального фільму «Маршал Жуков. Сторінки біографії». Перед цим учням запропоновано прочитати книги про легендарного полководця.

У штабі поста № 1 ведеться виховна робота з

Василем Галушкіна, Григорієм Куроп'ятникова, Архімом Маніт, членів підпільної комсомольської організації «Спартак». А десятикласниця Олена Лалак, виступаючи на уроці мужності в штабі поста № 1, захоплено говорила про свою бабуся О. В. Ліщинську, яка в роки війни була на фронті медсестрою і має урядові нагороди. Секретар комсомольської організації школи Олег Чоненко, бесідуючи з своїми ровесниками на тему «Яким має бути майбутній воїн?», ставив у приклад іншим комсомольцям Сергія Гладенького: він успішно виступив у конкурсі пісні і строю, на змаганнях з багатоборства ГПО. Сергій завжди приїде на виховку товаришу, акуратний, зібраний, мріє, як і його батько, стати офіцером.

Які помисли, які устремління з'являються у них, коли вони стоять на посту біля пам'ятника?

Так одразу про своє попиті ніхто не скаже. І я запропонував учням відповісти на це запитання письмово.

«Вранці мати давала мені свєтр. А я забув його взяти. І ось стою на посту. Холодний вітер. Землю вклав мороз. Раптом бацька — мама прийшла. З папучком — то свєтр. Дивиться на мене здалеку і, мабуть, бідкається, щоб я не простудився. А мені зовсім не холодно. Серце б'ється так, що нілі вітри мене не лаяють. Я знаю: вони, фронтоні, вільної боротьби, в тирі теж відзначилися...»

Пішався колишній фронтоні вчуком. А коли про воджали його в армію, знов одягнув ордени і медалі. І зі сцени будинку культури сказав напутне слово майбутнім воїнам. А вчуку вдалося: «Ти не забудь, як було нам там, на фронті. Ти згадай наші розмови. Чесно служи. Щоб ми гордились тобою».

Минуло кілька місяців. І дід отримав лист від вчука. Рядовий Олександр Безадін

вдень і вночі стояли в окопах, сотні кілометрів пройшли крізь віхлу. Їх зігрівала велика віра у нашу Перемогу. Стати б такими, як Дмитро Гуляєв, Іван Інді, Григорій Куроп'ятников, як Михайло Громовий і Сава Самчичини».

Друга анкета заповнена коротше:

«Стою на цьому священному граніті і згадую рядки з листа Лялі Убийвовк її рідним: «Сьогодні, завтра — я не знаю коли — мене розстріляють за те, що я не можу йти проти своєї совісті, за те, що я комсомолка. Я не боюсь смерті і помру спокійно... Я не одна і відчуваю навколо себе багато любові і турботи. Умирати не страшно. Ось як говорив полеглі герої. Почути б їх живе слово!».

Іншими вони стали, виконавши своє комсомольське доручення, тут, на посту № 1, яке до них прийшли осяяння?

Ось перша відповідь: «Раніше я думав, що це не так уже і значимо — стати на кілька годин з автоматом на виду у всіх. На кордоні — то інша справа. Але ж наш кордон і тут, скрізь, де наша радянська земля. І пер переконали, що навіть та берізка, на яку дивлюся від меморіалу, то теж велика реліквія в цьому світі. І її треба захистити. З такою ж рішучістю і мужністю, як вони, герої».

І ці рядки ніби доповнив інший юнарімець:

«За моїми плечима — парні, алея, де є Галерея Героїв — там портрети наших земляків, на грудях яких Золоті Зірки, ордени Слави. Створити б нам своїми руками ще більший сад і всюди на алеях виставити портрети — рядових і полководців, живих і полеглих, всіх, всіх, хто подарував нам цей сонячний день щастя».

А колишній фронтоні В. М. Чуйков, вислухавши своїх молодших друзів, перечитавши їхні анкети, сказав:

— Я бачу, як вони змінюються на моїх очах. Стають серйознішими, дозрілішими. Повернулися з варті, і в їх очах видно нові вогниці благородства, рішучості. Такими були очі в моїх однополчан, котрі поверталися з передової, виконавши бойове завдання. Більшою став людина, якщо живе з почуттям виконаного обов'язку, вищою морально.

КОЛИ підсумовувалися їхні дні варті біля обеліска, В. М. Чуйков вручив комсомольцям і піонерам грамоти міського комсомолу, міського штабу поста № 1, листи подяки їхнім батькам. На завтра на пост мали заступити інші — учні середньої школи № 22. Юнаки і дівчата акуратно вішали в шафи шинелі і шапки. Складали в портфелі книжки і зошити. Виставляли на стенді свої плакати, конкурсні матеріали — короткі розповіді про героїв, на яких вони хочуть бути схожими.

Вони вийшли знову на алею, якою простували на варту до обеліска. Там, на червоному граніті, стояло лише двоє — ровесник Корчагіна і ровесник Матросова. З мечем, який перетнув хребет ненавистному ворогові. Вони стоять і будуть стояти вічно, промовляючи своєю лупкою безмовністю до Сашки Медведєва, Ігоря Марусенка, Наташі Пугачової, Люди Степанової, Сергія Гладенького, Ігоря Франчука... До нас усіх: «Будьте пильними».

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».
Фото В. ГРИБА.
м. Кіровоград.

Солдат — онук солдата

СЛУЖБУ НЕСУТЬ СИНІ

Сотні кілометрів пройшов дорогам війни Іван Петрович Слюсаренко. Визволення від ворога України, Молдавію, Польщу, Румунію. День Перемоги зустрів у Дрездені. Він, рядовий 135 полку, дивізію був поранений, але знову став у стрій. Після війни повернувся у рідну Новоукраїну. Тридцять три роки на полях колгоспу «Росія» сіяв і збирав хліб.

У дні свят з орденами і медалями приходив разом з іншими ветеранами до пам'ятників героям-землякам, воїнам-визволителям. І коли в гурті школярів бачив онука Сашка, щоразу запитував себе: «Який буде він, коли виросте?».

На уроках мужності Іван Петрович розповідав школярам про форсування Вісли, про стійність своїх однопол-

чан. А приходив додому, клявся на розмову Олександр. І той уже в нотрий раз запитував: «Розкажи, дідуно, про найбільш важкі дні війни».

Фронтонік замислювався — на війні не було легких днів. Але того часу, коли разом зі своїми бойовими побратимами тягнув гармату через заболочене міне поле, не забув ніколи.

Дві доби в дорозі. В промолу одязі, без сну. То — теж подвиг. І хоч Іван Петрович не піднімав фашистських дзотів, Сашко був вражений: це ж скільки сили, волі і мужності треба мати, щоб пройти те пекло! Прийшов І. П. Слюсаренко в Новоукраїнський філіал Кіровоградської автошколи ДТСААФ, щоб зустрітись з нурсантами. А йому розповіли про вчука: залік склав відмінно, спортсмен хороший — має розряд із

письма: «Я пам'ятаю тебе, дорогий мій. І твою науку пам'ятаю. Служу як треба. Вже першу подяку від командування отримав. Так буду служити й надалі. За мене тобі не доведеться червоніти. Я ж солдат — онук солдата...».

П. МАТЮШИН,
ветеран Великої Вітчизняної війни, член райкому ДТСААФ.
м. Новоукраїна.

КІНОЕКРАН ГРУДНЯ

Нова стрічка кіностудії «Мосфільм» під назвою «Перша кінна» виходить на екрани у дні, коли наша країна святкує 65-річчя з часу створення Першої кінної армії. З нею пов'язані імена С. М. Будьонного та К. Є. Ворошилова. Легендарне військове з'єднання, у якому воювали десятки ушлякованих командирів і комісарів, сотні мужніх рядових бійців — ось головний герой стрічки. У фільмі «Перша кінна» зайнята ціла когорта популярних акторів.

У ролі С. М. Будьонного — Вадим Спиридонов. Учень Сергія Герасимова, він створив за останні роки пам'ятні образи у фільмах «Юність Петра», «Демидови», в телесеріалі «Вічний поклик». У новій картині при всій зовнішній несхожості актора з легендарним командиром В. Спиридонов прекрасно передає головне, що пов'язано у нашій уяві з образом Будьонного — його негнучкий темперамент і відвагу, духовну міць, його природну тямущість та безоглядну віру у перемогу революції.

Роль К. Є. Ворошилова грає Євген Жариков. Як заступник Будьонного, Ворошилов іноді своїм спокоєм та розсудливістю

стримував надмірну поривчастість командарма. В епізодах бою, до речі, Є. Жариков частіше всього обходився на зйомках без дублера: до коней привчений з ранньої юності, як і Андрій Ростоцький, який створив у фільмі образ Олеко Дундича. В акторському ансамблі картини і такі відомі актори, як В. Павлов, О. Проклова, О. Драпеко, Ю. Назаров. Разом з режисером В. Любомудровим над сценарієм працював один із найвідоміших наших кінорежисерів, лауреат Ленінської премії Валентин Єжов.

Про пригоди кіномеханіка Зудова ви дізнаєтесь, подивившись кінокомедію режисера Б. Бушмелєва «Зудов, вас звільнено!». Сільський кіномеханік Зудов (арт. І. Ясулович) — запальний кінолюбитель. Але в об'єктив його камери попадає не парадний бік життя односельців: ось на повному ходу летить у річку з мосту, ламаючи перила, грузовик. Це — черговий «кульбіт» шофера Сені Жильцова, любителя випити. А ось — ранкова зоря на ставку, у якому розводять коропів. Камера панорамає обличчя браконьєрів (вони, звичайно, знайомі одно-

сельчанам) — і раптом впливає лице шанованого голови колгоспу товариша Шилова. Простенька любительська камера в руках Зудова стає серйозним знаряддям і в боротьбі з п'яницями, ледарями, горлохватами. Сценарист Леонід Тресер — ім'я у кіно нове, але добре відоме тим, хто любить сатиру і гумор. Л. Тресер — автор кількох збірок, оповідань та повістей, один із активних

учасників «Клубу «12 стилів» «Літературної газети». У новому фільмі «Зудов, вас звільнено!» грають актори Н. Русланова, М. Дюжева, Л. Перфілов, М. Кокшенов, В. Талізін. Виробництво кіностудії «Мосфільм».

Нова лірична кінокомедія «Любов і голуби» режисера Володимира Меньшова, постановника фільму «Москва слезам не вірить», — це розповідь про повернення кохання,

про вірність, терпіння, вміння прощати.

...На курорті Кузякіну сподобалось — сонце, море, процедури, цікаві люди. А ось знайоме обличчя — Раїса Захарівна, інспектор відділу кадрів. Почали разом ходити на пляж, прогулюватися. Раїса Захарівна була жінкою культурною, освіченою, гарною і... одинокою. Фатальною стала зустріч із Раїсою Захарівною. Захотів він, зовсім втратив розум, закрутив його вибор курортного роману. Так закрутив, що із санаторію він навіть до сім'ї не повернувся, а одразу

поїхав у місто до Раїси Захарівни.

Мабуть, не всі глядачі одразу впізнають у дуже яскравих, гострохарактерних вікових ролях Сергія Юрського (дядько Митя) і Наталю Тенякову (баба Шура). З точним відчуттям жанру зіграла «фатальну спокусницю» Раїсу Захарівну Людмила Гурченко. А в головних ролях Василя і Надії Кузякіних ви побачите Олександра Михайлова і Ніну Дорошину. Дітей Кузякіних грають Яніна Лісовська (Люда), Ігор Лях (Льоня), Люда Сизоненко (Оля). Кіностудія «Мосфільм».

Музичну кінокомедію «Потрібна солістка» виносять на суд глядачів кіномитці Ризької кіностудії. Фільм розповідає про життя маленького латиського міста, де відбувається фестиваль самодіяльних музичних ансамблів. «Потрібна солістка» — молодіжний фільм. Для автора сценарію Г. Лієдгаса, режисера Г. Земеля і композитора З. Лієпіньша це дебют у великому кінематографі. В ролях: Лелла Вікмане, Юрій Мороз, Хельмут Калніньш.

І. ПОДОПРИГОРА.

На знімку: кадр із фільму «Потрібна солістка».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

У СВІТІ ЦІКАВОГО

ЛЬВІВСЬКА АДРЕСА «КРОКОДИЛА»

Відтворити невідомі сторінки біографії радянського письменника-сатирика Євгена Петровича Катаєва, знайомого під псевдонімом Є. Петрова, допомогла знахідка працівників наукової бібліотеки АН УРСР ім. В. Стефаника у Львові. Боли виявлені номери сатиричного журналу «Крокодил» на Закарпатській Україні, що видавався тут 45 років тому в перші дні возз'єднання краю в єдиний Радянський держави.

«Крокодил...» став першим періодичним радянським виданням на визволеній землі, — писав у 1939 році його відповідальний редактор Є. Пет-

ров у ТАРС. — Свідком бурхливих подій, які визначили долю західноукраїнського народу». Лише чотири номери вийшло українською і польською мовами під час передвиборної кампанії в Народні збори. Гострими фельетонами, гумористичними оповіданнями і карикатурами картав журнал старі, віджили пороки, боровся проти міщанства, косності, обивательщини, сміхом точно разив у ціль, викриваючи помилки, фабрикантів, спекулянтів, які обманом намагалися пробратись у депутати. В журналі працювали Г. Риклін, С. Михалков, В. Собко та

інші літератори Москви і Києва.

Останній номер, який вийшов за день до засідання Українських народних зборів, що проголосили тут Радянську владу, підбив підсумки роботи журналу: «Мій заголовок «Крокодил на Закарпатській Україні» вже застарів, — писалося в ньому, — бо ніякої Закарпатської України немає, а є єдина Українська Радянська Соціалістична Республіка».

В літературний літопис міста увійшли також імена радянських письменників О. Толстого, О. Корнійчука, В. Лебедева-Кумача та інших, що побували у Львові в різні роки. Зібраний обширний матеріал став посібником для краєзнавців і бібліографів, дав змогу організувати ряд захоплюючих літературно-туристичних маршрутів.

Г. НЕКРАСОВА,
кор. РАТАУ.

ПЕРЕГАНЯЮЧИ ВІТЕР

Різкий помах прапорця, заревів двигун — і по бетонній смузі рвонула машина з емблемою Харківського автомобільно-дорожнього інституту. Заспішили зелені цифри на табло електронного хронометра, і раптом застигли, зафіксувавши на фініші рекордну швидкість автомобіля — понад двісті кілометрів на годину. Результат кращий, ніж всеосяжне досягнення.

...Цього дня на жорсткій доріжці аеродрому, де звичайно проходять заїзди рекордно-швидких автомобілів, відбувся справжній парад машин різних конструкцій. Кожна з них виходила на

старт поодиночі. І «спорила» лише з колишніми рекордами.

Першим на трасі з'явився Юрій Стебченко, під керівництвом якого в студентському КБ вузу будуються електромобілі. На машині «ХАДІ-23Е» він зміг перевищити, але лише на кілька секунд, власний результат, показаний на попередній моделі «ХАДІ-21Е». А творці «ХАДІ-24» зафіксували успіх чотири рази підряд. Спочатку автомобіль з двигуном об'ємом до 500 кубічних сантиметрів на двох різних дистанціях перевищив всесоюзні рекорди. Потім, коли гонщики змінили мотор на більш потуж-

ний, — знову два досягнення. Це переконливо підтвердило точність конструкторського розрахунку.

Більше чверті століття існує в Харківському автомобільно-дорожньому інституті студентське конструкторське бюро, створене за службовим майстром спорту, багаторазовим рекордсменом світу В. К. Нікітіним. Немало поколінь молодих шукачів змінилося тут. Але неперушною залишається слава традиції — кожна народжена у КБ модель встановлює нові рекорди.

В. ФОМЕНКО,
кор. РАТАУ.

ВИРОБНИЧЕ ОБ'ЄДНАННЯ

ПО ВИДОБУТКУ ВУГІЛЛЯ «ОЛЕКСАНДРІЯВУГІЛЛЯ»

ЗАПРОШУЄ

на постійну роботу на брикетні фабрики і теплові електростанції

робітників таких спеціальностей:

машиністів брикетних пресів, заробітна плата 300—320 крб.; машиністів сушильних установок, заробітна плата 280—300 крб.;

машиністів конвеєрів, заробітна плата 200—250 крб.;

машиністів установок по збагаченню і брикетуванню вугілля, заробітна плата 250—300 крб.;

слюсарів по ремонту технологічного устаткування, заробітна плата 200—320 крб.;

вантажників по розвантаженню сировини, оплата праці погодинно-преміальна;

машиністів турбін, заробітна плата 150—200 крб.;

машиністів котлів, заробітна плата 180—220 крб.;

мотористів подачі палива, заробітна плата 150—180 крб.;

вантажників палива на ТЕЦ, заробітна плата 180—250 крб.;

Особи, бажаючі

працювати на брикетних фабриках і теплових електростанціях, які не мають спеціальності, можуть набити будь-яку з вищезазначених в навчально-курсовому комбінаті і СПТУ № 13 з відривом і без відриву від виробництва.

Молоді передовики виробництва направляються на навчання до вищих та середніх спеціальних закладів за рахунок підприємств.

Робітників фабрик і ТЕЦ забезпечують безплатним паливом, спецхарчуванням; і спецодягом, безплатним проїздом до місця роботи і назад. Одиноким забезпечують гуртожитком.

До послуг трудящих міста Олександрії і робітників селищ будинки культури, клуби і кінотеатри, дитячі садки, Палац спорту, стадіон, плавальний басейн, бібліотеки, більше 40 навчальних закладів — це школи, техніку-

ми, професійні училища, навчально-курсові комбінати, філіал Дніпропетровського гірничого інституту, імені Артема, широко розгалужена мережа торгових і побутових підприємств.

Щороку тисячі трудящих підприємств і організацій об'єднанні зміцнюють своє здоров'я в санаторіях, будинках відпочинку, місцевому профілакторії і базах відпочинку.

Особам, прийнятим на роботу за комсомольськими путівками і уклавших трудовий договір про роботу на фабриці або ТЕЦ строком на три роки, виплачується одночасно допомога на заведення господарства розміром 500 крб.

Штаби по підготовці і формуванню обласного загону розміщені при міських мах, райкомах комсомолу за місцем проживання і в обласному комітеті комсомолу.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Б/К 05640.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарского, 36.

Индекс 61103.

Обсяг 0,5 друш. арш.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorii — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 649. Тираж 55900.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.